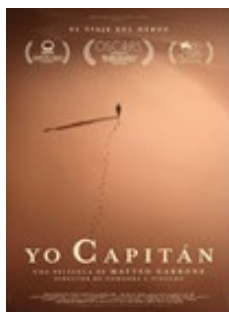

YO CAPITÁN

Direcció: Matteo Garrone

Països: Itàlia, Bèlgica, França (2023)

Cinema africà

Fitxa tècnica

Guió Matteo Garrone, Massimo Gaudioso **Música** Andrea Farri **Fotografia** Paolo Carnera **Interpretació** Seydou Sarr, Moustapha Fall, Issaka Sawadogo **Durada** 121 min **Gènere** Drama **Llengües** Wòlof, francès, àrab i anglès, amb subtítols en espanyol **+12 anys**

Sinopsi

El Seydou i el Moussa són dos joves que abandonen Dakar per emprendre camí a Europa. Una odissea contemporània a través dels perills del desert, els horrors dels centres de detenció a Líbia i els perills del mar. (FilmAffinity)

Crítica

Matteo Garrone compon a 'lo Capitano' una nova Odissea en la carn oberta d'un jove immigrant

El director de Gomorra insisteix de manera arravatada i brillant en un cinema entregat a explorar les claus de la narració

El que és més estrany i per definició aliè pot ser el més propi i personal. La immigració a l'ideari d'Occident està indissolublement lligada a la metàfora dels bàrbars la principal missió dels quals no és altra que envair-nos. I molt. **Dino Buzzati** es va imaginar la frontera a *El desierto de los tártaros* com aquest lloc inhòspit a l'espera sempre postergada de l'arribada dels altres. I en el buit de la infinita demora quedava la perfecta imatge de gairebé tot l'absurd. Un pas més enllà, **J. M. Coetzee** va construir l'ajustada metàfora de com de diferent ens atemoreix a *Esperando a los bárbaros*. Els nòmades eren per la seva simple condició d'estrangers el pretext per a una amenaça que acabava sent autodestrucció. I així.

lo Capitano, pel·lícula acabada de presentar a Venècia que no llibre de **Matteo Garrone**, capgira l'imaginari més clàssic, el del temor al diferent i pobre, per a des del també més clàssic dels relats, *L'Odissea*, explicar-nos la història d'un emigrant. De sobte, l'home d'un altre món s'acosta i a mesura que els seus trets es van perfilant i es fan més nítids, el seu rostre només és mirall. Ell som nosaltres. Tal qual.

"He volgut mostrar el contracamp de les meves primeres pel·lícules de mitjans dels 90 *Terra di Mezzo* i *Ospiti*, on narrava la vida a peu de carrer dels de fora que vivien ja dins d'Itàlia", diu. Ara, i en conseqüència, el que fa és seguir els passos des de Dakar fins a Sicília de dos amics (**Moustapha Fall i Seydou Sarr**) que també i des de la nostra perspectiva d'atents televidents de catàstrofes alienes també són dos bàrbars. El seu camí els portarà a enfrontar-se amb tot tipus de monstres: hi ha gegants com Polifem, i cruels desmemoriats com els lotòfags, i les-trígons que mengen carn humana, i bruixes tan letals com Circe, i sirenes encantadores que amaguen la mort, i fins i tot criatures més letals que Escila i Caribdis. D'altra manera, hi ha traficants d'éssers humans, i explotadors de desesperats, i estafadors, i assassins, i una Europa sencera que en el seu desconcert ja no sap ben bé qui és (com els lotòfags). I així.

En realitat, i aquí la clau i el sentit, ells no són més que noves versions, exactament igual d'heroiques i aclaparades, d'Ulisses, només pendents d'arribar a un lloc que poder anomenar casa. Ells són, una altra vegada, nosaltres. Garrone utilitza la gramàtica profundament empàtica, gairebé subjectiva, del seu treball ja clàssic *Gomorra* sense renunciar a aquest afany de recompondre la mecànica profunda dels contes de sempre que ordenaven pel·lícules com *El cuento de los cuentos*, *Dogman* o *Pinotxo*.

Tota *lo Capitano* (*Yo capitán*) es viu i s'experimenta a la retina com una cinta d'aventures abans que com una tragèdia existencial o un drama entregat a la denúncia. Per descomptat que hi ha molt de drama desafortat i encara més de manifest polític contra la brutalitat, però el que manté la cinta dreta, i fins i tot suspesa sobre la imaginació de l'espectador, és la seva vocació de fer coincidir la desesperació, pena i, arribat el cas, alegria dels protagonistes amb la pròpia. De fet, tot el relat, que fuig en tot moment del miserabilisme i que discorre per paisatges llunyans i deserts exòtics, es va cosint a mesura que avança amb el més íntim, amb qualsevol relat somiat. **I així fins a aconseguir de manera tan brillant com emotiva que allò de fora sigui també allò de dins; i ells, nosaltres.**

Han arribat els bàrbars i, per a sorpresa de ningú, busquen el mateix que nosaltres, volen el mateix que nosaltres i són exactament igual que nosaltres. Quina barbaritat de pel·lícula.

“Yo Capitán”: premis i seleccions principals

26 premis:

- Premis David di Donatello 2024: premi a la millor pel·lícula, premi al millor director (Matteo Garrone), premi al millor productor, premi a la millor fotografia (Paolo Carnera), premi a la millor edició (Marco Spoletini), premi al millor so (Maricetta Lombardo, Daniela Bassani, Mirko Perri, Gianni Pallotto) i premi als millors efectes visuals (Laurent Creusot, Massimo Cipollina)
- Festival Internacional de Cinema de Sant Sebastià 2023: premi del públic Ciutat de Donostia a la millor pel·lícula europea
- Festival de Cinema de Venècia 2023: premi Marcello Mastroianni al millor actor jove (Seydou Sarr), Lleó de Plata al millor director (Matteo Garrone), premi La Pellicola d'Oro al millor director de producció (Claudia Cravotta) i 9 premis més.
- Capri, Hollywood 2023: premi Director Europeu (Matteo Garrone) i premi de cinema en llengua estrangera.
- Associació Afroamericana de Crítics de Cinema (AAFCA) 2024: premi AAFCA a la millor pel·lícula internacional
- Premis CinEuphoria 2024: premi al millor director en el concurs Internacional (Matteo Garrone), premi *Top Ten* de l'any en el concurs internacional i premi honorífic Llibertat d'expressió.

Més 30 nominacions, entre les quals a l'Oscar a millor pel·lícula internacional.

Matteo Garrone

Filmografia com a director

2023 *Yo capitán*

2021 *Le château du tarot*

2020 *Le mythe Dior*

2019 *Pinocho*

2019 *Entering Red*

2018 *Dogman*

2017 *Delightful* (curtmetratge)

2017 *The Only One* (curtmetratge)

2016 *Before Design: Classic* (curtmetratge)

2015 *El cuento de los cuentos*

2012 *Reality*

2008 *Gomorra*

2004 *Primo amore*

2002 *L'imbalsamatore*

2000 *Estate*

1998 *Oreste Pipolo, fotografo di matrimoni* (curt)

1998 *Il caso di forza maggiore* (curtmetratge)

1998 *Ospiti*

1997 *Bienvenuto spirito santo*

1996 *Terra di mezzo*

1996 *Silhouette* (curtmetratge)

Biografia

Va néixer el 15 d'octubre de 1968 a Roma, Itàlia. El 1996 va guanyar el Sacher d'Oro, premi patrocinat per Nanni Moretti, pel curtmetratge *Silhouette* (1996), que es va convertir en un dels tres episodis del seu primer llargmetratge *Land in Between* (1996). Des de llavors, ha guanyat prestigi i reconeixement per les seves pel·lícules.

Va guanyar el premi al Millor Director als Premis del Cinema Europeu i als Premis David di Donatello per *Gomorra* (2008); la seva pel·lícula *Reality* (2012) va competir al Festival de Cinema de Canes i va guanyar el Grand Prix; les seves pel·lícules *Il racconto dei racconti - Tale of Tales* (2015) i *El despertar de la fiera: Dogman* (2018) van ser seleccionades per competir per la Palma d'Or al Festival de Cinema de Canes de 2015 i el Festival de Cinema de Canes de 2018, respectivament. Garrone a més va guanyar el Nastro d'argento a Millor Productor i Millor Director per *El despertar de la fiera: Dogman* i per *Pinocchio* (2019).

Organització:

En conveni amb:

